

Celá rodina Honesových – zleva Herbert, Gustav, Eduard a Helmut. Dole je matka Anna, Eduardova sestra Anička a otec Gustav.

Bratr Gustav, který již zemřel, a Eduard s harmonikou.

Německo? Jednou za 10 let

Mimo sourozenců, kteří zůstali celý život na Horské Kvildě, žijí všichni jeho příbuzní v Německu, stejné to má i Gertruda. Po tom, co byli po válce odsunuti, tak se s nimi neviděl.

K prvnímu setkání došlo po dvaceti letech – během Pražského jara – v přelomovém roce 1968. „Mohli jsme vycestovat a navštívili jsme všechny naše příbuzné. I když byli někteří mrtví, ten pocit při shledání nejde popsat slovy. Neuvěřitelně citová záležitost. V padesátých letech by nás ani nenapadlo, že se podíváme na západ. Projeli jsme tehdy celé Německo křížem krážem. Všude, kde bydleli naši příbuzní. Celé Bavorsko, Mnichov, Karlsruhe. Byli jsme až u francouzských hranic a za 14 dní jsme ujeli s emběčkem asi dva a půl tisíce kilometrů,“ uvádí.

Při návštěvě Německa je znovu napadlo, že zůstanou. Emigrují. Opustí Šumavu.

„Mluvili jsme o tom už při práci v lese. Ale byla to jen myšlenka. Hloupý nápad, který nás rychle přešel. Nemohli bychom nechat doma svoje rodiče, navíc bych nechtěl a nemohl žít bez Horské Kvildy,“ uvádí jednohlasně se svojí ženou.

Protože v Německu neměli přímé příbuzné – rodiče nebo děti, ale pouze strýce, tety a bratrance, mohli se tam podle pravidel, která tehdy fungovala, znovu podívat vždy jednou za deset let.

O tom, jak smutně fungovaly za totality naše úřady, svědčí i další historka, kde hrají hlavní roli příbuzní Honesových.

V srpnu roku 1967 se na motorce zabil Gertrudin bratr František. Po sobě nechal ženu a dvě děti. V té době měla Františkova rodina již zažádáno a také povoleno vystěhování do Západního Německa. Když se ale František zabil, dala by se očekávat citlivá a zvýšená péče československých úřadů. Opak byl ale pravdou,

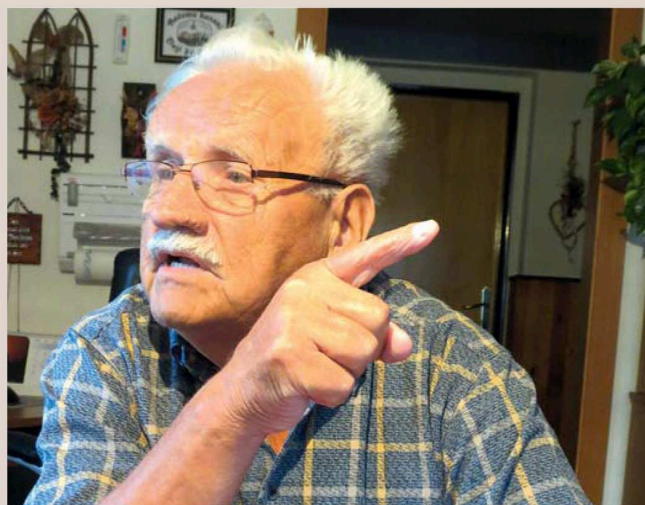
hned po pohřbu úředníci vdově volali, kdy hodlá odejít. „Byl to trest za to, že chtěli opustit republiku a navíc z ekonomického hlediska nebyli pro Československo lukrativní,“ vysvětluje Eduard. Proto odjeli do Dingolfingu nedaleko Mnichova, kde žijí dodnes.

Když se pak v roce 1987 vdávala dcera zabitého Františka – Gertrudina neteř, po-lala samozřejmě pozvánku i do své původní vlasti – na Horskou Kvildu. I když přišla s půlročním předstihem, Honesovi podle tehdejších pravidel vycestovat nesměli. Právo opustit republiku měli až o rok později. Výjimku nepředstavovala ani svatba.

S německými příbuznými se vídají dodnes. Honesovi jezdí do Německa, nebo vítají návštěvu na Horské Kvildě. „Už ale nemůžu jezdit na delší vzdálenosti a ty návštěvy jsou velmi vzácné,“ krčí rameny Eduard Hones.

Obchod s potravinami na Horské Kvildě, kde nejen v 80. letech minulého století nakupovala celá Šumava. (Foto: archiv Eduarda Honese)

Je výborný společník a skvělý vypravěč. O svém bohatém životě umí zajímavě vykládat celé hodiny. (Foto: Pavel Pechoušek)